

Trestný čin podílnictví

Pokud má dojít ke spáchání trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák., je nutné, aby se do dispozice podílníka dostala věc, která byla získána tzv. hlavním trestným činem. Nepostačovalo by proto, pokud by se pachatel hlavního trestného činu dopustil pouze ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., nebo dokonce jen ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 607/2007, ze dne 31.5.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného V. D., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 5 To 636/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 12 T 1/2005, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se zrušuje usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 5 To 636/2006, a jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. 12 T 1/2005, a to v celé části týkající se obviněného V. D. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Městskému soudu v Brně příkazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. 12 T 1/2005, byli obvinění V. D. a Ing. J. G. uznáni vinnými, že :

„dne 7. 7. 2004 v prodejně M. V. D. uzavřel se společností H. C. F., a. s., úvěrovou smlouvu v souvislosti s nákupem jízdního kola a J. G. poté, co tuto skutečnost zjistil od V. D. vyplnil soutěžní kupón v rámci soutěže Šťastných sedm a předal jej ke zpracování. Vyplnil přitom i odpověď na otázku, kolik klientů nakoupí zboží ve všech prodejnách M. na spotřebitelský úvěr s H. C. za sedm dnů ve dnech 1. 7. 2004 až 7. 7. 2004 včetně, uvedl přesný počet takto uzavřených smluv, který zjistil z databáze společnosti H. C. jako jejich zaměstnanec, ačkoliv věděl, že v případě, kdy se toto jednání zjistí, bude oprávněným výhercem soutěže jiná osoba než V. D. V. D. poté, co se v červenci 2004 o své údajné účasti v soutěži dozvěděl a od J. G. zjistil, že jednal za něj, požadoval od společnosti H. C. F., a. s., výhru v celkové výši 777.000,- Kč, ačkoliv věděl, že počet uzavřených smluv sám neurčoval a nesplnil všechny podmínky soutěže.“

Takto zjištěné jednání soud prvního stupně právně kvalifikoval v případě obviněného Ing. J. G. (ve shodě s obžalobou) jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., zatímco v případě obviněného V. D. jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. [na rozdíl od obžaloby, která v jeho jednání spatřovala rovněž trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák.]. Obviněnému Ing. J. G. za to uložil podle § 250 odst. 3 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání dvaceti osmi měsíců, jehož výkon podle § 60a odst. 1, odst. 2 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání čtyř roků, a současně nad ním vyslovil dohled. Obviněnému V. D. za to uložil podle § 251 odst. 2 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, jehož výkon podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří roků, a rovněž nad ním vyslovil dohled. Oběma obviněným pak uložil podle § 53 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. peněžitý trest ve výměře 50.000,- Kč, přičemž pro případ, že by tento trest nebyl vykonán, stanovil podle § 54 odst. 3 tr. zák. každému z nich náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců.

Proti tomuto rozsudku podali oba obvinění odvolání, o nichž rozhodl Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 5 To 636/2006, tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

Usnesení odvolacího soudu napadl dovoláním již jen obviněný V. D. prostřednictvím obhájce Mgr. P. K. a uplatnil v něm dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Je totiž přesvědčen, že napadené usnesení odvolacího soudu a obsahově navazující rozsudek nalézacího soudu spočívají na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném

nesprávném hmotně právním posouzení.

Nesprávné právní posouzení skutku obviněný spatřoval v nepřiléhavé právní kvalifikaci jeho jednání popsaného ve výroku rozsudku soudu prvního stupně a posouzeného jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Své námitky blíže konkretizoval tak, že v posuzovaném případě nenaplnil objektivní ani subjektivní stránku tohoto trestného činu. Předpokladem pro posouzení protiprávního jednání jako trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák. totiž je ukrytí, převedení na sebe nebo jiného anebo užívání věci nebo jiné majetkové hodnoty získané trestným činem spáchaným jinou osobou. V dané věci se však měl spoluobviněný Ing. J. G. dopustit toliko pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák., aniž by k dokonání tohoto trestného činu došlo. Jestliže jednání spoluobviněného Ing. J. G. jakožto pachatele „hlavního trestného činu“ zůstalo pouze ve stadiu pokusu, potom je podle dovolatele vyloučeno, aby se (on) dopustil jakožto pachatel trestného činu závislého na existenci „hlavního trestného činu“.

V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil shora citované usnesení Krajského soudu v Brně, aby podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“). Poté, co stručně zrekapituloval obsah dovolání, konstatoval, že uplatněné námitky odpovídají formálně deklarovanému důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a je nutno je považovat za důvodné; přisvědčil obviněnému především v tom, že pokud nedošlo k dokonání „hlavního trestného činu“ [podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák.], neboť žádné peníze z dispozice firmy nebyly odňaty, nemohlo dojít ani ke spáchání trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák. (odkázal přitom na rozhodnutí č. [36/1966](#) Sb. rozh. trest.). Dále uvedl, že jednání obviněného V. D. nenaplnilo prakticky žádný z objektivních ani subjektivních znaků trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť ze skutkové věty napadeného rozhodnutí vyplývá, že jeho jednání směřovalo k tomu, aby mu předmětná částka byla vyplacena přímo poškozenou společností H. C. F., a. s.; mohlo se tak maximálně jednat o pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 tr. zák.

Státní zástupce považoval právní úvahy nalézacího soudu za nepřiléhavé i v té části, kde v rozporu s právní kvalifikací jednání obviněného Ing. J. G. uvedl, že obviněný V. D. „jednal až následně poté, kdy obžalovaný G. již všechny znaky trestného činu podvodu naplnil“. Navíc tento soud zcela pominul, že trestný čin podvodu podle § 250 tr. zák. lze spáchat i využitím omylu, takže v případě obviněného V. D. by mohla být naplněna skutková podstata trestného činu podvodu také v případě, že by tento obviněný bez předchozí domluvy se spoluobviněným Ing. J. G. využil stavu omylu, do kterého obviněný Ing. J. G. poškozenou společnost uvedl.

Za přesvědčivou státní zástupce nepovažoval ani argumentaci odvolacího soudu, že případnou změnou právní kvalifikace na trestný čin podvodu podle § 250 tr. zák. by došlo k porušení zásady zákazu reformationis in peius. Dovedil sice, že obviněný by v souladu s touto zásadou nemohl být uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., ale nebylo by vyloučeno použití právní kvalifikace podle § 250 odst. 1 nebo odst. 2 tr. zák., kde jsou stanoveny mírnější sazby trestu odnětí svobody než v § 251 odst. 2 tr. zák.

V závěru svého vyjádření státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Brně i rozsudek Městského soudu v Brně a Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Zároveň navrhl, aby takové rozhodnutí učinil za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání. S projednáním věci v neveřejném zasedání vyslovil podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlas i pro případ jiného nežli navrhovaného rozhodnutí dovolacího soudu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že v této trestní věci je dovolání přípustné, neboť napadá rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest [§ 265a odst. 2 písm. a), h) tr. ř.], že bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a že splňuje i obligatorní náležitosti obsahu dovolání uvedené v § 265f odst. 1 tr. ř.

Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda dovolání obviněného z jím namítaného dovolacího důvodu vymezeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je opodstatněné.

Z vymezení důvodů dovolání v ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. vyplývá, že důvodem dovolání nemůže být nesprávné

skutkové zjištění ani nesprávné hodnocení důkazů, byť to zákon explicitně nestanoví, a to vzhledem k tomu, že právní posouzení skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazuje na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozhodnutí a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. Tento názor lze jednoznačně dovodit s ohledem na jednotlivé důvody dovolání vymezené v citovaném ustanovení, zejména pak s ohledem na důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle tohoto ustanovení důvod dovolání je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., neboť tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Vedle vad, které se týkají posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Východiskem pro posouzení existence dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vždy bude popis skutku obsažený v příslušném výroku napadeného rozhodnutí ve věci samé.

V tomto ohledu Nejvyšší soud shledal, že námitky obviněného uplatněné v rámci uvedeného dovolacího důvodu jsou relevantní. Z hlediska napadeného rozhodnutí a obsahu dovolání je významná otázka, zda skutek, jak byl zjištěn soudem prvního stupně a shledán správným i soudem odvolacím, vykazuje znaky pokusu trestného činu podílnictví podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák.

Dále se proto Nejvyšší soud zabýval otázkou, zda námitky obviněného V. D. jsou v tomto ohledu opodstatněné.

Nejprve je však zapotřebí v obecné rovině uvést, že trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák. se dopustí ten, kdo ukryje, na sebe nebo jiného převede anebo užívá věc, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou, a podle odstavce 2 pachatel, který získá činem uvedeným v odstavci 1 značný prospěch.

Za pokus trestného činu podle § 8 odst. 1 tr. zák. je pak považováno jednání pro společnost nebezpečné, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

Objektem trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák. je cizí majetek, předmětem útoku je pak cizí věc získaná trestným činem (obvykle se hovoří o tzv. hlavním trestném činu). Není sice rozhodné, jakým trestným činem byla věc získána (i když zpravidla půjde o majetkový trestný čin), musí ale být získána osobou odlišnou od podílníka (pachatel, spolupachatel nebo účastník na tzv. hlavním trestném činu se ve vztahu k této věci nemůže podílnictví dopustit).

Zákonným znakem trestného činu podílnictví je, že pachatel věc „ukryje, na sebe nebo jiného převede anebo užívá“. Již z těchto znaků vyplývá, že takový pachatel musí s předmětem útoku určitým způsobem nakládat, případně mít nad ním určitou dispoziční moc. O zákonný znak ukrývání se nejedná, pokud se pachatel k takové věci vůbec nedostane a nijak s ní nenakládá (srov. rozhodnutí č. [57/1965](#) Sb. rozh. trest.). Podobně zákonný znak převedení je naplněn pouze za předpokladu, že podílník získává nad věcí dispoziční moc právě převedením předmětu na sebe. Konečně i u užívání věci se vyžaduje, aby podílník s věcí nějakým způsobem disponoval za účelem využití její užitné hodnoty.

Z uvedeného lze učinit závěr, že pokud má dojít ke spáchání trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák., je nutné, aby se do dispozice podílníka dostala věc, která byla získána tzv. hlavním trestným činem. Nepostačovalo by proto, pokud by se pachatel hlavního trestného činu dopustil pouze ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., nebo dokonce jen ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 tr. zák. Jinými slovy řečeno ke spáchání trestného činu podílnictví podle § 251 tr. zák. může dojít jen v případě, že trestný čin, jímž byla věc získána (tzv. hlavní trestný čin), byl dokonán. Ze strany pachatele trestného činu podílnictví tedy musí jít o činnost až po spáchání takového trestného činu jinou osobou (srov. přiměřeně rozhodnutí č. [36/1966](#) Sb. rozh. trest.).

V rozsahu těchto argumentů Nejvyšší soud shledal, že dovolací námitky obviněného V. D. jsou opodstatněné. Proto za podmínek uvedených v § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání. Protože dovolání bylo důvodně podáno proti výroku o vině, přezkoumal

podle § 265i odst. 4 tr. ř. v návaznosti na vytýkané vady i výrok o trestu, jakož i další výroky, které měly ve výroku o vině svůj podklad. K závěru o důvodnosti podaného dovolání dospěl na podkladě těchto skutečností:

V posuzované věci se z tzv. právních vět výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně podává, že soud považoval za naplněné znaky pokusu trestného činu podílnictví podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák., které spočívaly v tom, že obviněný V. D. se dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby na sebe převedl věc, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu. Hlavního trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. se měl dopustit spoluobviněný Ing. J. G. jednáním pro společnost nebezpečným, které bezprostředně směřovalo k tomu, že ke škodě cizího majetku sebe a jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.

Ze skutkové části výroku o vině se podává, že soud prvního stupně v případě obviněného Ing. J. G. spatřoval naplnění formálních znaků uvedeného trestného činu v tom, že v rozporu s pravidly soutěže za obviněného V. D. vyplnil soutěžní kupón a poté, co si zjistil konkrétní počet uzavřených smluv, uvedl v rámci odpovědi na tipovací otázku správný počet uzavřených smluv se společností H. C. F., a. s., a tím prakticky splnil podstatnou část podmínek pro to, aby obviněný V. D. vyhrál soutěž vypsanou touto společností. Učinil tak poté, co zjistil, že obviněný V. D. uzavřel se společností H. C. F., a. s., v prodejně M. úvěrovou smlouvu, jíž bylo financováno pořízení jízdního kola od společností M. Především tedy uvedl společnost H. C. F., a. s., v omyl o tom, že soutěžní podmínky plnil osobně obviněný V. D. jako osoba se společností neprovázaná a současně uvedl společnost v omyl o tom, že účastník soutěže V. D. nebyl informován o správném obsahu otázky, jejíž odpověď závisela na náhodě, tedy na tom, jaký počet osob uzavře úvěrovou smlouvu. Protože k výplatě výhry nakonec nedošlo, kvalifikoval podvodné jednání obviněného Ing. J. G. jako spáchané ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák.

V případě obviněného V. D. soud prvního stupně dospěl k závěru, že jeho jednání vykazuje zákonné znaky pokusu trestného činu podílnictví podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. V odůvodnění rozsudku (srov. stranu 7) v tomto směru nejprve konstatoval, že „... nemohl dospět k závěru, že by naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu, neboť u tohoto obžalovaného nebylo provedeným dokazováním možno bezezbytku a bez pochybností prokázat, že by se podílel na jednání obžalovaného G. již od počátku ...“, když „... jednal až následně poté, kdy obžalovaný G. již všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu naplnil ...“, aby následně (srov. stranu 8) poněkud rozporuplně na jedné straně uvedl, že tento obviněný „... na sebe převedl věc získanou trestným činem spáchaným jinou osobou ...“, a následně dodal, že „vzhledem k tomu, že výhra nebyla vyplacena, i v jeho případě zůstalo jednání pouze ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák.“, přičemž „... tento pokus nezpůsobilým nebyl ...“.

Soud druhého stupně proti zvolené právní kvalifikaci ohledně obviněného Ing. J. G. žádné námitky neměl. Jinak tomu ovšem bylo v případě obviněného V. D., u něhož vyjádřil zásadní pochybnosti o správnosti zvolené právní kvalifikace a v odůvodnění svého rozhodnutí (srov. strany 2 a 3) dokonce uvedl, že se „... s právními názory soudu prvního stupně neztotožnil ...“, a to z toho důvodu, že ze skutkových zjištění (zejména z výpovědi svědka Ing. P. P.) vyplynulo, že obviněný V. D. „... o podvodném jednání věděl a zúčastňoval se ho podstatně dříve, než jak dovozuje ve svých závěrech nalézací soud ...“. Bližší právní úvahy však již nerozvedl a s právní stránkou věci se poněkud vágně vypořádal pouze odkazem na zásadu zákazu reformationis in peius.

Takové právní závěry soudů obou stupňů nemohou z hlediska právní kvalifikace jednání dovolatele jako pokusu trestného činu podílnictví podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. obstát. K tomu je současně třeba dodat, že odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně je sice poměrně obsáhlé, současně však rozporuplné a z toho důvodu i nepřesvědčivé. Odůvodnění usnesení odvolacího soudu je poměrně kusé, právní problematiku zjištěného skutku ve vztahu k odvolateli jen naznačuje, ale s odkazem na zásadu zákazu reformationis in peius ji neřeší; v tomto směru jde v této části o rozhodnutí v podstatě nepřezkoumatelné.

Řádné odůvodnění soudních rozhodnutí je přitom považováno za esenciální podmínku ústavně konformního rozhodnutí vylučujícího libovůli v rozhodování. Jinými slovy, pokud z odůvodnění rozhodnutí obecného soudu nevyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, pak takové odůvodnění nevyhovuje zákonným hlediskům a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv trestně stíhané osoby, která má nárok na to, aby její věc byla spravedlivě posouzena (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 125/04 aj.).

Se zřetelem k okolnostem rozvedeným v předcházejících odstavcích Nejvyšší soud dospěl k závěru, že již soud

prvního stupně pochybil, pokud právně kvalifikoval jednání obviněného V. D. jako pokus trestného činu podílnictví podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. Jednáním obviněného Ing. J. G., posouzeným jako pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., totiž nedošlo k dokonání trestného činu podvodu (poškozené společnosti škoda nevznikla a nedošlo ani k obohacení tohoto obviněného). Nebyl-li ovšem tzv. hlavní trestný čin obviněným Ing. J. G. dokonán, pak se ani obviněný V. D. (v souladu se shora rozvedenými právními závěry) nemohl dopustit pokusu trestného činu podílnictví podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák.

Nejvyšší soud proto uzavřel, že usnesení odvolacího soudu stejně jako jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně spočívají na nesprávném právním posouzení skutku, jak jim oprávněně vytýkal mimořádný opravný prostředek dovolatele. Proto z jeho podnětu zrušil podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 5 To 636/2006, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. 12 T 1/2005, a to v celé části týkající se obviněného V. D. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Zjištěná pochybení mají totiž základ již v postupu nalézacího soudu, takže bude především na něm, aby je v průběhu dalšího řízení napravil.

Po zrušení uvedených rozhodnutí se trestní věc obviněného V. D. vrací do stadia řízení před vyhlášením rozsudku soudem prvního stupně. V současné době se nejvíce nezbytně nutným dokazování až dosud provedené dále doplňovat. Povinností nalézacího soudu však bude, aby ze všech hledisek, na něž v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud upozornil, znovu posoudil skutek, pro který je tento obviněný stíhán, přesně jej vymezil, ve skutkové větě pregnantně popsal a především bezchybně právně posoudil (přitom musí dbát ustanovení § 265s odst. 1 tr. ř.). Aniž by dovolací soud dával soudu prvního stupně v tomto směru konkrétní instrukce, je vhodné poznamenat, že stranou jeho úvah by neměl zůstat ani právní názor formulovaný státním zástupcem v závěru jeho vyjádření k podanému dovolání.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)